

Ποιός ξαίρει!

—Μιά παρέα, συζητούσαμε τὸν καινούργιο ἄθλο τοῦ ἀνθρώπου στὸ διάστημα, τὴν συγκλονιστικὴ περιοπέτεια μὲ τὸ εὐτυχὲς τέλος, τῶν τριῶν ἀστροναυτων. "Ὄλη ἡ γῆ τοὺς παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία κι' ὄλη ἡ γῆ ἀνοιξε τὴν ἀγκαλιά της καὶ τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ στεναγμὸ ἀνακούφισης.

—Μεγάλο πράγμα ὁ ἄνθρωπος, λέει ἓνας "Ἐχει μέσα του ἀνεξάντλητες δυνάμεις, φτάνει μόνο νὰ τὶς ἐκμεταλλεύεται σωστά

—Σὰν ἀπὸ συνεννόηση, ἡ σκέψη πῆγε στὴν ἄλλη μεριά τῆς γῆς. «Φτάνει νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴ δύναμη του σωστά» Καμποτία: Ἐπὶ μπροστά μας περνοῦν τὰ νερὰ ἐνὸς ποταμοῦ, κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα. Στὴν ἐπιφάνεια του ἐπιπλέουν νεκρὰ ἀνθρώπινα κορμιά. Δέκα - εἴκοσι - ἑκατὸ - δὲν μετριοῦνται.

—"Ὁχι δὲν εἶναι ναυαγοί, ὄχι δὲν εἶναι θύματα θεομηνίας, ἢ δυστυχήματος. Εἶναι ἀνθρώπινα πλάσματα σφαγμένα ἀπὸ ἄλλα ἀνθρώπινα πλάσματα. Τὸ θέμα εἶναι φορικτό, δὲν τὸ ἀντέχει τὸ μυαλό. Τὰ χέρια τοὺς δεμένα πίσω, ἄλλοι δεμένοι κατὰ ὀμάδες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, σφαγμένοι παραμορφωμένοι.

—Οἱ εἰδήσεις ἦρθαν κι' οἱ δυὸ μαζί, μὲ τὴν ἴδια βαρύτητα ἀπὸ ἀπόψεις σημασίας. Ἐπὶ τὴν μιά τὸ μεγαλεῖο, ἢ λεβεντιά τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ βουρκο, τὰ βάρβαρα ἐνστικτα, πὺ οὔτε στὰ ζῶα δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὰ καταλογίζουμε. (Τουλάχιστο τὰ ζῶα σκοτώνουν ἀπὸ μιά ἀνάγκη, ἀπὸ τὸ αἰσθηματῆς αὐτοσυντήρησης. Ἡ δολοφονία γι' αὐτὰ δὲν εἶναι αὐτοσκοπός. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄπλο τους, γιὰτὶ δὲν διαθέτουν βλέπετε τὸ ἀνθρώπινο μυαλό).

—Πέσαμε ὅλοι σὲ συλλογὴ. Πόσα ἀστέρια θὰ χρειασθῆ ἄραγε νὰ ἐξερευνήσουμε ἀκόμη γιὰ ν' ἀνακαλύψουμε τὸν ἀληθινὸ ἑαυτὸ μας τὸν πραγματικὸ ἄνθρωπο; Ἐν ζοῦσε ὁ Διογένης θάψαχνε ἀκόμη μὲ τὸ φανὸ του. Ἡ ἴσως ἀπὸ ἀπελπισία νὰ τὰ παρατοῦσε κι' αὐτὸς, ποιός ξέρει!